

MY LADY WILKINSON

Dieselfde aand nog het ek vir haar ’n SMS gestuur, gesê dat ek vyf dae sou bly, en gevra hoe sy daardie tyd wou deurbring.

Ek het skaars tyd gehad om my foon neer te sit.

Minder as twee minute later het haar antwoord aangekom.

“Môreoggend om elfuur.

Hier by my villa in Eaton.

Ons sal ’n Engelse tee drink.

Sê vir my waar jy tuisgaan.

Ek sal die adres vir my bestuurder gee en hy sal jou kom haal.”

Ek het geglimlag.

Die organisasie was militêr.

Die elegansie was Brits.

Die uitnodiging was onmoontlik om van die hand te wys.

Ek het dadelik geantwoord.

“Om 10:30 sal ek voor die Four Seasons Hotel staan.

Ek bly naby.

Ek sal stap.”

Toe het ek ’n paar oomblikke na die boodskap bly kyk voordat ek nog een gestuur het.

Ek was opreg betrokke by ons ontmoeting.

Miskien meer as wat ek bereid was om te erken.

Ek het die gevoel gehad dat ek my voorberei vir ’n seremonie sonder ’n Meester.

Die volgende dag het ons albei presies betyds opgedaag.

Die bestuurder se naam was Dominique.

Hy was van Franse afkoms.

Hoflik.

Diskreet.

Volmaak goed opgevoed.

Terwyl ons deur daardie strate gery het, het ’n vreemde gevoel oor my gekom.

Dit was asof ek al voorheen daar was.

My geheue het skielik teruggereis na 1993.

Dieselfde plek.

Saam met ’n voormalige Gillette-kollega.

Ek het gedink dit is bloot toeval.

Een van daardie geskenke wat die lewe soms aanbied sonder dat jy daarvoor vra.

Ek het die kasteel binnegegaan.

Sy het dit aanhou ’n villa noem, uit haar natuurlike beskeidenheid.

Vir my was dit ’n kasteel.

Die tweede een wat ek in my lewe besoek het.

Die eerste was Bran-kasteel in Transsilvanië.

Ek het soontoe gegaan om ’n buitengewone direktrise te ontmoet, ’n manjifieke vrou wat graaf Vlad ontvang het, beter bekend as Dracula die Spieser.

Ek het Maggy in ’n leunstoel langs die bank aangetref.

Sy het my hartlik gegroet.

Instinktief het ek na haar hand gereik om dit te soen.

Sy het egter die Franse protokol gevolg.

Drie soene.

Ons was eenvoudig twee mense, deur geslagte geskei en verenig deur ’n storie wat nie een van ons nog klaar vertel het nie.

En vir die eerste keer sedert my aankoms het Londen nie meer soos ’n stad gevoel nie.

Dit het soos ’n bestemming gevoel.

Ek het vir haar gesê dat, sover ek geweet het, die Engelse teeritueel by vyfuur in die middag hoort.

Dit is ten minste wat ek op skool geleer is.

Om elfuur in die oggend kon ek egter nie verstaan wat verander het nie.

Sy het geglimlag.

Toe het sy geantwoord met die selfvertroue wat net behoort aan dié wat lank genoeg geleef het om niemand meer te hoef te oortuig nie.

“Die Engelse drink tee wanneer dit lyk of hulle rus.

In werklikheid is dit die oomblik wanneer hulle dink.

Dit is die oomblik wanneer hulle besluite neem.

Daar is geen vaste uur nie.

Vyfuurtee is bloot ’n formaat wat iemand geïnstitusionaliseer het om ’n blaaskans van die werk te regverdig.”

Ek het geluister sonder om haar te onderbreek.

Sy was ’n sterk vrou.

Selfversekerd.

Vasberade.

Elegant.

Onvermoeid.

Onbuigsaam.

Sy was van staal gemaak.

Soos haar swaarde.

Sy was Maggy.

Sy was my Lady Wilkinson.

Ferdinando